

Lucía Novas

III

A serenidade.

As mans enlazadas.

Durmimos en noites de amor, de arroz branco e silencio.

Ti estás onda min,

e acaricio as túas pálpebras coa miña lingua

fresca

e marítima.

Serenidade.

Aire oceánico.

Ollamos os nosos corpos dende o desexo colmado

(noite de fogo e aire, horas de mar e lume)

e lembramos con plenitude a danza das sabas brancas.

Coa frescura da mañá,

almorzamos sorrisos neste leito

de estrelas fecundadas.

Guillermo Gefaell

Morrer xunto ao mar

Quero morrer xunto ao mar,

a se encher de sal os últimos alentos:

Que recorde a saudade dos mares non vividos

que agonice, na praia, a fría esperanza das ondas.

Guillermo Gefaell

Cativa esperaba a serea

A serea, que todo sabía de estrelas
de mar, de marés e golfiños;
que amaba o xentil camiñar
subtil dos ourizos;
que adoraba o lonxincuo tanxer
das baleas en cantos senlleiros,
sentada na rocha cuberta de algas
isolada na praia deserta,
esperaba,
coa cauda bambeando nas ondas
dunha mar curta e fría na area.

Silente espreitaba o percurso
do sol cara á noite descendo,
nos ollos mil lapas das vagas
nerviosas, morrendo de anxeio.

Cativa de amor esperaba a serea,
axexando no largo horizonte,
o presaxio dun barco mareiro;
baixo as nubes erguéndose en torres,
a miraxe
dunhas velas no mar á pendura
dun instante efémero e intenso.

Esperaba,
contendo na gorxa o canto vibrante,
o degoiro que acouga no peito:
Un mariño de fronte de vento
asucando as augas profundas
con namoro de mastros e tempo.

É levado,
impotente da presa do arpeo,
ata o fondo do océano inmenso
onde encher, transparente, o seu corpo
de eterno silencio.